

Anna Malan í Undranarlandi

HEIMURIN HON SO NÁGREINILIGA ROYNIR AT LÝSA FYRI OKKUM ØÐRUM

Hon stóð og stardi við stórum droymandi eygum út gjøgnum vindeygað. Í hondunum hevði hon ein pískara. Hon var í holt við at píska róma, róma, sum onkustaðni ávegis inn í undranarlandi hjá Onnu Maluni, var blivin til smør. Hetta var fyrstu ferð, eg fekk eyga á stóra dreymaheimin hjá Onnu Maluni. Heiminn eg so ofta havi forvitnast um, og sum hon sjálf roynir at lýsa í yrkingum og myndum

TIÐHILD PATURSSON

Hon stóð uppi á loftinum. Eg hevði givið henni fulla ábyrgd av rómanum. Rómanum sum skuldi pískast til ein døgurða á Kunningarstovuni í Nólsoy – og tit mugu minnast til, at leygardag seinnað er tað ikki bara bara at skaffa meira róma á útoyggj. Eg hugdi at droymandi Onnu Maluni og hugsaði um, hvar hon mundi vera farin. So hugdi eg at smørliknandi rómanum í bollarum og hugsaði um, hvar eg mundi finna ein nýggjan pakka av róma eitt leygarkvöld í Nólsoy. Míni leygarkvöld fara ikki longur við at spekulera uppá, hvar eg fái ein nýggjan pakka av róma, tí nú eigi eg altíð ein eyka pakka (ella fleiri) í køliskápinum – men tað fara enn nógvar leygarkvöld við at spekulera uppá júst, hvar tað er, Anna Malan hvørur, tá ið hatta serliga bráð legst um andlitið. Ígjøgnum millum annað yrkingar, málningar og skulpturar roynir Anna Malan at lýsa sín heim fyri mær og fyri øllum øðrum, sum vilja við á ferðina – eftir serliga bránum at meta, er ferðin heilt spennandi.

Smáir lepar við stórum orðum

Eg hvakk við, tá ið eg rendi meg á fyrsta lepan: »BRÚN EVJA«, »BLØÐANDI SÁR«, »HEITUR BRUNI«. Okkurt soverðið stóð á lepanum. Okkurt smáort. Okkurt andstyggiligt men dragandi. Eg

skilti skjótt, at tað var Anna Malan, ið hevði verið til arbeiðis dagin fyri. Hon gongur og smáskrivur. Alla tíðina og altíð. Hon skrivur hvønn dag, sigur hon. Skrivur ella malar, ella okkurt heilt annað, okkurt sum hon dugir júst tá og sum dugir til júst tað, hon roynir at siga.

»Um eg ikki dugi at siga tað, so skrivi eg tað, og um eg ikki dugi at skriva tað, so máli eg tað, og um eg ikki dugi at mála tað, so geri eg ein skulptur, og um tað ikki riggar, so geri eg okkurt annað...«.

Eg havi funnið nógvar lepar síðani tá. Summir ótýðiligar, aðrir meira samanhangandi, men tað var ikki fyrr enn fyrsta yrkingarsavnið hjá Onnu Maluni kom út, at myndin gjørdist tíðligari, og at eg dugdi at siggja samanhingin millum allar hesar leparar, og í øllum hesum stóru ráu orðunum. Tað tyktist sum at Anna Malan sá hesa myndina frá byrjan.

Smáflóvisligu fyrstu yrkingarnar

Tað er júst eitt ár síðani, at fyrsta yrkingasavnið hjá Onnu Maluni kom út – UNDIRFLOYMA eitur tað. Hon fylti 20 ár somu vikuna. Hon byrjaði at skriva sum heilt ung. Longu sum barn skrivaði hon nógvar. Hon skrivaði eina rúgvu av brøvum til mammu sína og pápa sín, systkini og vinfólk. Sum 13 ára gomul skrivaði hon tær fyrstu yrkingarnar. Anna Malan fortaldi mær, at hon eigur eina stóra rúgvu av yrkingum frá tíðarskeiðinum 13 ár – 15 ár. Tær flestu eru um forelskils og hjartasorg. Hesar

eru nokso flóvisligar. Ikki fortelja beiggja hennara, at tær liggja í triðu skuffu í kommoduni. Tað hevði verið katastrofalt, um tær komu í skeivar hendur (HINT HINT Ovastevnukabarettin!).

Gentan sum er um at bresta

Tað eru nógvar sum skriva. Men flestu okkara høvdu vilja givið alt í verðini fyri at eingin las tað, vit skrivaðu. Orsøkin til at eg sjálf gavst at skriva dagbók, var at eg var ov bangin fyri, at onkur skuldi finna hana. At geva eitt yrkingasavn út, sum byggir so nógvar upp á egnu kenslur og royndir, tað er sum at geva sína dagbók út - har hitt mest persónliga var strikað undir við eini tjúkkari tussj, og alt hitt týðningarleysa var tikið burturúr (tú veist alt hatta fjasið um, hvat eg át í dag o.s.fr... nei? Eingin annars sum skrivur um mat í dagbókini?). Hvussu kann nakar sjálvboðið seta seg í hesa støðuna?

Eg kann ikki hava tað innani. So bresti eg! Tí skrivi eg. Hví eg gevi tað út, ja eg veit ikki, tað hevur okkurt at geva við ein hug til at deila. Tí møguliga er tað okkurt.

Hitt lyriska egði heldur fram

Yrkingarnar í árgamla yrkingasavninum høvdu sína grund í tí »lyriska egnum« – soleiðis segði Anna Malan. Hetta er fínt fyri, at tað í yrkingunum er eitt kensluborðið »EG«, sum fortelur um sínar tankar, gerðir og kenslur

Framhald á næstu síðu

Um eg ikki dugi at siga tað, so skrivi eg tað, og um eg ikki dugi at skriva tað, so máli eg tað, og um eg ikki dugi at mála tað, so geri eg ein skulptur, og um tað ikki riggar, so geri eg okkurt annað»

Anna Malan

